

Vid

En Kär Makas

Frosterus

Fru MARIA WESTZYNTHIAS

Död,

den 7 Maji 1792.

Af Dets Sörjande Man

JOHAN FROSTERUS.

Kyrkoherde i Pudasjärvi.

WASA, tryckt af GEORG WILHELM LONDICER.

Hvilken omväxling i mina öden och mitt hjertas känslor! — Verlden är sig lik, och det timmeliga lifvet alltid underkastadt omkiften. — Men intet äro alla förändringar af enahanda vigt; icke lika verkande på människo-hjertat. — Ockfå var jag en tid lycklig, och förnögd värderade min belågenhet; men nu är en öm saknad och en betungande sorg min lott.

Min Gud! sänd ner en stråle af Ditt Höga! Uplys min fördunklade syn! Öfvertyga mig kraftigt, at Du styr mina öden med vishet och godhet! Skänk mitt sinne et lugn, en tilfredsställelse, som jag betarfvar!

Min barndom och ungdom förflöto i fattigdom; men Din Förfyn, Himla-Far, tillät mig icke sakna det nödvändigaste. — Genom Din Nåd var jag förnögd med det lilla, och Du lärde mig at använda det. — I manna-åldern kallade Du mig i Din Vingård. Du gaf mig et bröd, ringa i sig siefst; men genom Din välsignelse, fylde det nöjaktigt mina inskränkta behof. — Detta har Du sedan förökt. Mätte jag vara nog lycklig, at svara emot de plikter Du dermed förenat!

Men rågan på Din godhet, min Skapare: Du gaf mig en Maka, ålkskvård i lifvet, saknad, men aldrig glömd efter --- döden. — Hvilken fällhet på jorden kan liknas vid den at vara vål Gift! Och denna fällhet har jag ågt och smakat.

Ålkkade Wån! Din närvaro, Ditt umgänge, Ditt tal, alt Ditt bemötande --- de gjorde min dageliga förnöjelse. — Din förnuftiga omtanka och rådighet besörjde om de ämnen, som mitt viktiga och trånga Kall föga tillät mig at påtänka och vidröra. — Din svaga hålsa, bräckt af mötande händelser, förstörde ej Ditt sinnes lugn, och minskade icke Din oförtrutenhet i det gagneliga. — Ditt hjerta
var

var ömt och deltagande. Du yttrade och utfödade det. Du lindrade dermed mina bekymmer, och hugfvalade mången lidande medmänniska. — Du bemötte alla med vänlighet, redlighet och tjenster. — Din Gudsfruktan var oskrymd och trofast, i hjerta och vandel. — Efter tåligt utståndna plågor, blef Du nijo gånger en glad Barna-Moder. — De Plantor, hvarmed vår kärlek af Förfynen belöntes, gaf Du, jämte mig, en trogen Ikötsel. Wi förente oss at upoffra dem Gudi, Samhället och oss. — Vår sammanlesnad var således ljuflig, gagnande och förnögd. — Af alt jordiskt var Du den, som gjorde mina aflågsna åmbets-orter förnöjande. — Din nu förklarade ande vet at det så var, och at jag det erkände. Derom vittna ock: Ditt kåra Stoft: de tårar, hvarmed det af mig sucktas, och mitt förjande hjerta, som dem til sin lindring utgjuter. — Men, en så ljuf, så gagnande, så förnögd sammanlesnad, hvarföre så kårt? Litet öfver Sjutton år. Hvilken handvåning! — Hårda slag! mörka stund! som beröfvade mig min dyrbaraste jordiska skatt. — Den tid, då naturen, löst ifrån sina band, qvicknar å nyo, då gaf Du, ömma Wån, mig Din nijonde kärleks-pant. Men dennas Lif kostade Ditt. — Du födde; men plågades svårt derunder och efter. — Dina krafter afmattades. Du bleknade. Din svaga lifstråd brast. Du --- affomnade. — Utöfningen af Din kärlek och vård för mig och barnen, åfven för det spådate, uphörde. — Tryckte af saknad, länkete i sorg, kunde vi icke fansa oss.

Store Gud! Ikicka oss en lindring af Din nåd! Förgåfves sökes den annorstådes. Förnuftet är stumt. Timmeliga tröster vanmågtiga. — Du återtog Ditt lån; jag ville låga: för tidigt; men jag bör nedtysta den tankan. — Jag vördar Din Vishet, Din allrådande Magt. Jag har erfarit Din Kärlek emot mig och mitt hus. Mitt hjerta och min munn skal evigt prisa Dig för det goda jag åtnjutit. Jag vill förtrösta på Din omsorg. Jag vill söka at hvila i Ditt behag, Din skickelse, och kyssa Din agande hand. — Ack måtte jag vara et skickeligt verktyg, at, åfven hos mina Barn, implanta dessa tankefått!

Ljuf-

Ljufva Wån! Saknade Maka! Om dödeligas suckar få trånga
fig i de lyckligt förloffade Själers fälla Boningar; få vet, at Din
förjande Enke-Man, Dina Moderlösa Barn, Dina Anhöriga, Dina
Vänner, den dygdiga Månkligheten, som känt Dig, --- erkänna at
de äro Dig evigt förbundne. — Ditt kåra Minne, Din Bild, Dina
dygder, skola aldrig utplånas ur våra tacksamma hjertan. — Din
dödsfång, Dina läppars sista uttryck, uppbyggelige för dem som
omgäfvö Dig, tröstande för Dina egna, öfvertyga oss, at Du med
en ojämnförlig förmon för Dig, fullbordat Ditt lopp. Och huru
skulle vår kärlek kunna misunna Dig denna största lyckan? — Vå-
ra hjertan lindras, vårt tålmod underhålles af et förvissande hopp,
at vi återfå Dig i et Lif, fällare och varaktigare, än det hvarunder
vi ägt och förlorat Dig.

Stora Gud! Skicka oss en blick af Din nåd! Förslutes lökes
den sannolika förmonen af Din nåd. Tänk på oss, som äro
— Du äro mig Din kärlek, jag vill säga för mig; men jag
närsta den tanken — jag vill säga Din kärlek. Din kärlek
Jag har erinrat Din kärlek, och minnet af mig, och minnet
och minnet af Dig för det goda jag äro. Jag
vill förmoda af Din kärlek, jag vill för, at hvila i Din
hög, Din kärlek, och äro en ganska hand. — Ack minne jag
vill at skickligt verkigt, at äro hos min barn, inplanta
dina kärlek!

Ljuf